

[Niels Høveg Petersen.]

gang, og jeg tror, det er en god nydannelse, at man har fået denne pristalsregulering af bundfradrag og skalagrænser.

Jeg skal ikke forlænge diskussionen om den almindelige økonomi, kun fastslå helt i overensstemmelse med, hvad der blev fremført under debatten i fredags, at efter det radikale venstres mening er der ingen basis for en lempeligere finanspolitik end den, der er foreslået.

Jeg vil dog gerne anholde nogle af de betragtninger, som blev gjort gældende af hr. Grünbaum. Det er rigtigt, at med den sammenhæng, der er imellem udskrivningsprocenten og opkrævningen til den sociale fond, vil man via proportional beskatning finansiere udvidelsen af folkepensionen. Men socialdemokratiets forargelse over dette kan jeg ikke forstå. Hr. Poul Schlüter refererede til forslaget stillet i december 1968; det samme forslag er genfremsat i oktober 1969, ganske vist ikke med hr. Grünbaum som medforlagsstiller, men her forudser man i løbet af en årrække en yderligere stigning i folkepensionsbidraget på op til 4 pct. og opsamling af midler i en fond, der vil komme til at råde over ca. 5½ milliard kr., midler, som altså drages ind i skat, men som ikke umiddelbart kommer til udbetaling. Hvordan man end vender og drejer det, har opkrævningen af sådanne midler til en fond jo en finanspolitisk virkning, som det vil være umuligt at se bort fra. Jeg mener ikke, det vil være muligt at se bort fra, at virkningen af en sådan opkrævning af folkepensionsbidrag er nøjagtig den samme, som hvis man opkrævede midlerne over de direkte skatter; der er altså intet underligt i, som hr. Grünbaum udtrykte det, at denne opkrævning af 1 pct. til en særlig social fond betragtes som et led i finanspolitikken. Virkningen er den samme.

Jeg kan heller ikke rigtig forstå, når man i øvrigt vurderer, hvad der er fremsat af forslag i folketinget, bemærkningerne om, at skatteloftet herved vil kunne træde i funktion for en større gruppe af skatteydere, som derved vil kunne unddrage sig beskatning. Det er oplyst over for folketingsudvalget, at med nedsættelsen af udskrivningsprocenten til 91 bliver der mere luft under skatteloftet, end der var i det sidste år. Der til kommer det betydningsfulde forslag i

retning af økonomisk udligning, som behandles i folketinget netop i disse uger, og som yderligere vil formindske muligheden for, at skatteloftet træder i kraft. Når alt dette skal gøres op, er jeg ikke i tvivl om, at man vil finde, at der er mere luft under loftet i de fattige kommuner, hvor loftet kan blive aktuelt, end der tidligere har været, så jeg synes, man gør sig en bekymring uden reelt grundlag.

Jeg kan på det radikale venstres vegne anbefale udskrivningslovforslaget og lovforslaget om udskrivningen af sømandsskat for 1971.

Ømann: Det var jo i sin tid et af formålene med skattereformen, som nu er standset og har lidt en sørgelig skæbne, at man kunne arbejde sig henimod et retfærdigt system rensset for urimeligheder og favører til en række mindretal, således at skattedebatten kunne koncentrere sig om den økonomisk forsvarlige fastsættelse af udskrivningsprocenten; det var den årlige skattedebat, man så kunne forudse. I dag er der desværre langt igen.

Når vi nu skal overveje, om det er rimeligt at lægge så stor vægt på den direkte indkomstskat, som en udskrivningsprocent på 91 som den foreslåede indebærer, ja, så er næsten alle argumenter, som traditionelt bringes i marken for at anvende en progressiv indkomstbeskatning, gjort tvivlsomme på forhånd, fordi dette beskatningsprincip skal virke på et i høj grad fordrejet grundlag.

Vi drøftede skattesnyderiet forleden dag. Det står klart, at systemet kun virker efter sin angivelige hensigt over for de lønmodtagere og erhvervsdrivende, der ikke snyder. Det blev ved samme lejlighed klart, at systemet stadig væk har så mange velhaverorienterede fradragmuligheder og såkaldte erhvervsfremmende skattefiduser, at den sociale virkning af indkomstbeskatningen også af den grund bliver problematisk. Det blev nævnt, at systemet kun var virksomt over for A-skatteyderne, fordi det reelle forhold jo er det, at B-skatteyderne gennem de i praksis tolererede for lave forskudsangivelser selv kan bestemme farten og deres skattekillets pålydende.

Vi står altså meget langt fra den ønskesituation, hvor vi med sindsro kunne forlade